Κυριακὴ τοῦ Ἀντίπασχα (τοῦ Θωμᾶ)
Ἡ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ σωτήριος ὁμολογία
(Ἰωάν. 20, 19-31)
4 Μαΐου 2008

«Συνέτισον ἡμᾶς Κύριε ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾶν σοι· Ὁ Κύριός μου & ὁ Θεός μου, δόξα σοι».
(Δοξαστ. Ἀποστίχων Μ. Ἑσπερινοῦ Σαββάτου, Κυριακὴ Ἀντίπασχα, τοῦ Θωμᾶ).

Ἀδελφοί, Χριστὸς Ἀνέστη! Ὁ νικητὴς τοῦ Ἅδη & τοῦ θανάτου, κρατῶντας τὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὶς πύλες του, μὲ τὴν Ἀνάστασή Του μεταβάλλει τὸν Ἅδη σὲ παράδεισο καὶ τὴν γῆ σὲ οὐρανὸ καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἔρχεται νὰ ἐμφανισθῆ πρὸς τοὺς μαθητές Του.

«Οὔσης, λοιπόν, ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων & τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς & ἔστη εἰς τὸ μέσον & λέγει αὐτοῖς, εἰρήνη ὑμῖν». Ἐμφανίζεται τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεώς Του στοὺς φοβισμένους μαθητές Του «χαροποιῶν αὐτούς», χαρίζοντάς Τους «ἀφοβία & εἰρήνη».
Κεντρικὸ πρόσωπο τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ποὺ ἀκούσαμε σήμερα εἶναι ὁ Θωμᾶς, γι᾽ αὐτὸ & ἡ σημερινὴ Κυριακὴ μᾶς εἶναι γνωστὴ ὡς Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. Ὁ Θωμᾶς εἶναι ὁ μαθητὴς ὁ ὁποῖος «οἰκονομικῶς» δὲν ἦταν μεταξὺ τῶν μαθητῶν, «ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς». Ὅταν ἐπέστρεψε στὴ συντροφιὰ τῶν Ἀποστόλων, οἱ λοιποὶ τοῦ ἀνήγγειλαν περιχαρεῖς τὸ γεγονὸς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀναστημένου Διδασκάλου. Αὐτὸς ὅμως ἀρνεῖται νὰ πιστέψη· «Ἐὰν μὴ ἴδω … οὐ μὴ πιστεύσω».

Δὲν πείθεται ἀπ᾽ ὅσες λεπτομέρειες διηγοῦνται οἱ ἄλλοι μαθητές. Ἐπιμένει στὴν ἄρνησή του, ζητεῖ ἀποδείξεις. Ζητεῖ νὰ δῆ ὅ,τι εἶδαν & οἱ ἄλλοι. Ζητεῖ ἀκόμα & νὰ ψηλαφήση τὸν Κύριο. Καλοπροαίρετη εἶναι ἡ ἀπιστία του. Δὲν εἶναι ὁ Θωμᾶς ἀπ᾽ αὐτοὺς ποὺ δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν. Εἶναι ἄπιστος, γιατί ὁ νοῦς του δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ παραδεχθῆ τὸ θαῦμα. Προσδοκᾶ μία νέα ἐπανεμφάνιση τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Χριστὸς ἱκανοποιεῖ τὴν προσδοκία του. Ἐπανεμφανίζεται σήμερα & μπροστὰ στοὺς λοιποὺς μαθητὲς καλεῖ τὸν Θωμᾶ νὰ Τὸν ψηλαφήση. Ὅμως αὐτὸς δὲν τολμᾶ. Πιστεύει, βεβαιώνεται & ἀναφωνεῖ «ὁ Κύριός μου & ὁ Θεός μου». Μιὰ πρωτότυπη

ἀπιστία ποὺ ὁδήγησε «στὴν σωτήριο ὁμολογία».

«Ὁ Θωμᾶς, ἀδελφοί μου, δὲν ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο. Ἑπομένως, τὸ νὰ ζητάη κάποιος ἀποδείξεις τὸ ἐγκρίνει ὁ Θεός. Καὶ ἐπειδὴ ἀμέσως τὸν ὁμολόγησε Κύριο & Θεό του, ὁ Ἰησοῦς τὸν δέχεται & τὸν εὐλογεῖ. Προσθέτει ὅμως ὅτι θἆναι ἀκόμα πιὸ μακάριοι ὅσοι πίστεψαν πράγματα ποὺ δὲν εἶδαν» (Ἀρχιμ. Τιμόθεος Κιλίφης, Τὰ 4 Εὐαγγέλια Κείμενο-Μετάφραση-Σχόλια, σ. 690). «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες & πιστεύσαντες», ἀφοῦ «πίστις ἐστὶ ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἑβρ. 11-1).

Ἀδελφοί μου, ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, γιὰ νὰ πιστέψη στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ζητοῦσε νὰ δῆ, νὰ ψηλαφήση & νὰ ἀποκτήση αἰσθητὴ γνώση τοῦ Θεοῦ. Ὅμως ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἐμπειρία τῶν αἰσθήσεων ἀλλὰ ἐσωτερικὴ πληροφορία, ἐσωτερικὴ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, ποὺ διοχετεύεται & στὸ σῶμα. Ἡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ εἶναι μία ἀπόδειξη ἀλλὰ & ὑπόδειξη, γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς δυσπιστίας & ἀμφιβολίας μας. Ἡ τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία «τὴν κοσμοσώτειρα τοῦ Θεανθρώπου Ἔγερσιν πιστοῦται»· καὶ ὁ Θωμᾶς τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν & τῆς πλευρᾶς «Θεὸν ὡμολόγησε τὸν Κυρίον» (ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς).

Ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος «οὐ κατέλιπεν βυθιζόμενον βυθῷ ἀπιστίας τὸν Θωμᾶν παλάμας προτείνας εἰς ἔρευναν» (ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς).

Αὐτὸν ἂς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς φωτίση, ἀφοῦ μὲ τὴν Ἀνάσταση Του «πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε & γῆ & τὰ καταχθόνια» & ἂς μᾶς συνετίση, ὥστε ὡς ὁ Θωμᾶς νὰ ὁμολογοῦμε· «ὁ Κύριος μου & ὁ Θεός μου»· δόξα σοι.
Χριστὸς Ἀνέστη !

Ἀρχιμ. Ν. Κ.